

ROMANCA O LJUBAVI

Kad bi se sjećali
kad bi se mogli sjećati
življe
potpunije
bezbolnije
blago
možda
možda bi se mudro nasmiješili
možda prezirno namrštili
možda rezignirano uzdahnuli
možda poželjeli
j u č e

jer toga dana u doba mladosti
rasipalo se svjetlo iznutra prema vani
bila je jesen

da da jesen

bilo je ljeto

da da ljeto

bila je zima

da da zima

bilo je proljeće

da da proljeće

svejedno

jer toga dana u doba mladosti
rasipalo se svjetlo iznutra prema vani
vrelina u udovima račvala se do beskraj
i grlio sam ljude nadahnut vedar
ljubio ih
milovao

zanosio se lutanjima

čekao

čekao

čekao

iz ugla oka

iz ugla duše

iz ugla ulice

trebala je doći raskošna koraka
dolebdjeti na vlatima zlatnim
ponirući u dubine oka
dotičući me nježnošću
topla

rasipalo se svjetlo iznutra prema vani
i sladak sok s usana žednih srkao sam sulud
koja li to mladost ima vremena za sutra
koja li to mladost strpljivo u kutu vene
koja li to mladost trpi mimohode

ja sam grlio mogućnost
ja sam ljubio dileme
ja sam milovao iluziju
zanosio se lutanjima

čekao

čekao

č e k a o

i iz ugla oka
i iz ugla duše
i iz ugla ulice

došetala je u okvir zbilje
zamirisala su njedra
zatravile me zjene
dotakla me ruka ljubavi
topla

bezimena koraka šetnja se plela
koja to šetnja ima ime
koja to šetnja ima tragove
koja to šetnja bez cvijeća cvate

bezimene zvijezde krali smo noći
koja to zvijezda bez želje žari
koja to zvijezda bez sjaja doziva
koja to zvijezda opstoji bez uzdaha

bezimene ulice

bezimena lica

bezimeni dani

jer nije bilo riječi izvan pjesama
o riječi lude
jer nije bilo krijesa izvan nas
o krijes što speče mi vjeđe
jer nije bilo snova poželjnijih strasnijih
o snovi živi
jer nije bilo nikog osim nas
o samoću izvan vremena

ljubav

ljubav

ljubav

nema bore koja se ne smiješi
ni dodira bez značenja miga
nema kretnje koja te ne vabi
ni poziva bez značenja plime
nema glasa koji ne treperi
niti zore bez značenja slutnje
nema tijela koje te ne želi
ni zagrljaja bez značenja molbe

ljubav

ljubav

ljubav

ja ne tražim utjehu obećanje zaborav bez tebe
ja ne tražim buđenje bez zamora mir bez tebe
ja ne tražim snove bez boja znamenja bez tebe
moja ljubavi
moja ljubavi
moja ljubavi

spavaš i kosa ti se rasula niz mokro tjeme
koliko te volim
spavaš i ruke si svila pod jastuk od svile
koliko te volim
spavaš i miris žene rasplodio se prostorom
koliko te volim

moja ljubavi
moja ljubavi
moja ljubavi
uzela si mi ruku poljubila dlan
zašumjelo je cvijeće
uzela si mi san poljubila oči
zatiirale su breze
uzela si mi dan poljubila kosu
zazvonila su zvona
uzela si mi noć poljubila usne
žubore rijeke

moja ljubavi
moja ljubavi
moja ljubavi
bez temelja sam ostanka ludim od tebe
bez korijenja sam grijeha dvojim od tebe
bez utrobe sam snage vezan od tebe
bez tijela sam ruku rastočen od tebe
bez žestine sam nagao bezuman od tebe
bez spruda sam obale sazdan od tebe
ljubav
ljubav
ljubav

k'o poeta pred idejom hitam ti vatren
k'o mislilac pred enigmom prilazim ti obmanut
k'o čovjek pred ženom ustupam ti srce
moja ljubavi
moja ljubavi
moja ljubavi

i nije bilo stida ljubila si me željno
i nije bilo stida grlila si me željno
i nije bilo stida
koliko te volim
koliko te volim
koliko te volim

bezimene ulice
bezimena lica
bezimeni d a n i

do onog sata
kad je ludost svijeće utrnula
kad se rosa zanosa rasplinula
kad je bol pokucala na moj obraz
bezimena koraka šetnja se plela
koja to šetnja ima ime
koja to šetnja ima tragove
koja to šetnja bez suza cvate

bezimene ulice
bezimena lica
bezimeni dani

jer ništa nisam razumio izvan pjesme
o koja je to sad gorkost
jer ništa nisam razumio izvan nas
o koja je to sad istina
jer ništa nisam razumio izvan snova
o koji su to sad ponori
jer ništa nisam razumio
ništa nisam razumio
nisam razumio
razumio

ništa
ja

o samoću izvan vremena
moja ljubavi
moja ljubavi
moja

ništa
ja

došetala u okvir zbilja
zamirisala su polja
zaustavile se sjene
dotakla me misao
zla

bila je jesen
da da jesen
bilo je proljeće
da da proljeće
bila je zima
da da zima
bilo je ljeto
da da ljeto
svejedno

jer toga dana u doba mladosti
susreo sam tugu u ruhu beznađa
susreo sam očaj u vrtlogu vjetra
susreo sam osamu u smijehu bijesa
i grizao sam ljude
bjesomučno
trpko
mrzio ih
pljuvao

bježao
luta
bez jecaja jecajući
bez krika kričući
bez glasa glasajući se

tako
baš tako
bez nade i vjere

rasipala se tama iznutra prema vani
i krv s usana žednih srkao sam sulud
koja li to mladost ima vremena za sutra
koja li to mladost strpljivo u kutu vene
koja li to mladost trpi mimohode

ja grlio sam
ja ljubio sam
zanosio se

izgubio sve
izgubio
N a t a š a